

Là Người Tiếp Khách Qua Voice Chat, Không Phải Bác Sĩ Tâm Lý

Contents

Là Người Tiếp Khách Qua Voice Chat, Không Phải Bác Sĩ Tâm Lý	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	10
10. Chương 10	12
11. Chương 11	15
12. Chương 12: Ngoại Truyện: Ba Ba	17

Là Người Tiếp Khách Qua Voice Chat, Không Phải Bác Sĩ Tâm Lý

Giới thiệu

Biên tập: Vân Phong Thể loại: Hài, ngắn, vlog,... Tình trạng bản gốc: 11 Chương Phục vụ qua voice chat chỉ là nghề phụ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-nguoi-tiep-khach-qua-voice-chat-khong-phai-bac-si-tam-ly>

1. Chương 1

“Ừm a ~ bắn!”

“Ông xã, thật là lớn! Bắn xong rồi còn không mau rút ra, thúc vào làm em thật khó chịu.”

Tô Hàng cầm lấy micro, cố ý phát ta âm thanh mà chính cậu cũng không thể chịu được.

“Đồ dâm dăng, đã bắn chưa?”

“Bắn... bắn rồi.” Tô Hàng chỉnh lại tai nghe, dùng một tay cầm lấy hộp mỳ, khéo léo xé ra phần bọc ở bên trên.

“Bắn nhiều hay ít?”

Lại là vấn đề này, Tô Hàng đảo mắt một cái, hơi lơ đãng nói: “Thật nhiều, hẳn một vũng lớn.”

Trong lúc nói không chú ý, đem vỏ của hộp mỳ tôm vò lại, phát ra tiếng kêu không nhỏ.

Chàng trai ở đầu bên kia lập tức hỏi: “Tiếng gì vậy?”

Tô Hàng chớp mắt một cái, cầm lấy micro trả lời: “Ai nha, thứ này nhiều như vậy, phải dùng khăn lau cho sạch.”

Tiếng cười ha ha lập tức từ bên kia truyền đến: “Ồ ly tinh đúng là dâm đẳng, tôi còn có việc, off trước.”

“Ừm, nhớ ‘khen ngợi’ [1] cho em nha.”

“Được.”

Bên kia chấm dứt cuộc gọi, Tô Hàng liền bỏ tai nghe ra, chạy đi đổ nước vào mỳ.

Khi trở lại, vừa vặn nghe được từ trong tai nghe phát ra tiếng leng keng, mở ra nhìn, thủ tục đã xong, ‘khen ngợi’.

Tô Hàng ha ha cười vài tiếng, quay trở lại với giọng nói bình thường ngân nga hát bài mùa xuân, đợi mỳ tôm chín.

[1] Khen ngợi () Phù cũng không rõ nó là gì, chắc là một loại gần như kiểu rep ở S ấy =)) nhưng hình như được trả bằng tiền mặt.

2. Chương 2

Tô Hàng không kịp đợi đến khi mỳ tôm chín để ăn, thì tiếng leng keng lần thứ hai vang lên.

Có mỗi làm ăn tìm tới cửa!

Tô Hàng quét mắt nhìn cái tên, Ngụy Đức Xương, chưa thấy qua bao giờ, nhìn giống như tên thật vậy.

Để xác định chắc chắn, Tô Hàng mở ra phần chat để xem lịch sử, phát hiện bên trong trống không, càng thêm xác định vị có nick name “Ngụy Đức Xương” này là khách mới.

Tô Hàng lập tức trở nên chuyên nghiệp, đánh ra một dòng chào hỏi: “Xin chào, tôi có thể phục vụ gì cho quý khách?”

“Xin hỏi có phải làm cái gì thì cậu cũng sẽ tiếp tôi không?”

Đối phương rất khách khí, Tô Hàng cũng không ngại thơ kết luận hẳn là vị khách tốt, nhìn mấy câu người kia đánh ra, tám phần là một người khó đối phó.

Làm cái gì cũng tiếp, mấy chữ này bao hàm rất nhiều nghĩa.

Có lần Tô Hàng còn bị một vị khách bắt vừa khóc vừa nói chuyện với hắn ta.

Khi đó Tô Hàng vừa mới bắt đầu làm cái nghề này, không hề có kinh nghiệm, vừa nhéo bắp đùi mình vừa nói chuyện với người ta.

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, đùi của Tô Hàng đều đã bị nhéo đến xanh tím.

Sau đó Tô Hàng nghĩ, hẳn chỉ là nói chuyện cũng người ta thôi, cần gì phải khóc thật?

Vì vậy Tô Hàng bắt đầu học diễn kịch Quỳnh Dao[1], học tất cả các loại tiếng khóc, tiện thể còn học cả kỹ năng gào thét, phòng ngừa có khách muốn.

Có đôi khi Tô Hàng nghe tiếng khóc của chính mình, còn phân không rõ là giả hay thật.

Câu hỏi của vị khách này, đối với Tô Hàng mà nói căn bản không có tính khiêu chiến.

Mở dịch vụ này một năm, cậu đã trải qua không biết bao nhiêu người!

“Không thành vấn đề, cái gì cũng được.” Tô Hàng tự tin đánh ra dòng này, bấm Enter gửi đi.

Đối phương không giống như Tô Hàng nghĩ lập tức đưa ra yêu cầu, mà là đợi một lúc lâu, giống như đang suy nghĩ gì đó, cuối cùng mới chat voice.

Tô Hàng đeo tai nghe lên, nghĩ thầm: còn tưởng rằng phải đợi một lúc lâu nữa, nhìn xem, đúng là một người đàn ông vội vàng.

[1] Kịch Quỳnh Dao: Chắc tiểu thuyết của Quỳnh Dao sướng sướng ai cũng biết rồi nhỉ, ở đây chắc ý bạn Hàng là học diễn một cách sướng sướng

3. Chương 3

“Alo, xin chào, tôi có thể phục vụ gì cho ngài?” Tô Hàng ấn đồng ý, cùng lúc thay đổi giọng nói ngọt ngào chuyên nghiệp.

Tô Hàng đã nghĩ trong đầu rất nhiều, nhưng lại không ngờ câu đầu tiên của đối phương lại là: “Cậu là nam?”

Tô Hàng lập tức đen mặt, kiên trì giải thích với đối phương: “Đúng vậy, ngài không thấy được trong bài đã nói rõ rồi hả?”

“Tôi... tôi mới biết đến trang voice chat này, thấy bài của cậu nằm ở trên đầu, không... không để ý, liền ấn vào.”

Người bên kia lấp bắp trả lời khiến cho Tô Hàng nhin không được khẽ cười, chỉ là cười thầm ở trong lòng, không muốn cố ý chọc đối phương. Đối phương nếu kinh ngạc khi biết mình là nam, hẳn chắc hẳn là dị tính luyến.

Tô Hàng có chút thất vọng, cậu cũng rất thích giọng nói của người mang nick name “Ngụy Đức Xương” này, nhưng mà tính hướng của người ta thì không thể ép buộc được, Tô Hàng lập tức dừng việc tự bóp méo động nói của mình, nâng hộp mỳ lên khua khua mấy phát rồi nói: “Nếu bấm nhầm, vậy tôi sẽ hủy bỏ đơn hàng này.”

“Đừng.” Trong giọng nói của đối phương mang theo chút gấp gáp.

Tô Hàng ăn một miếng, đợi đối phương nói tiếp.

Đối phương giống như phát hiện ra châu lục mới kinh ngạc nói: “Giọng nói thay đổi rồi, vẫn là người lúc nãy chứ?”

“Phì...” Tô Hàng lập tức phun hết thức ăn lên màn hình, luống cuống tay chân lau đi, rồi vội vàng giải thích, “Là tôi.”

Đối phương a lên một tiếng, còn nói: “Giọng nói của cậu có thể thay đổi thành trăm loại nha.”

Tôi còn có thể biến âm thành nữ nữa kia. Tô Hàng trên mặt biểu cảm , nhin xuống, đường hoàng trả lời: “Nhu cầu công việc thôi.”

“Đúng vậy, đầu năm nay làm cái gì đều không dễ dàng.”

Cái phản ứng đồng cảm này là sao vậy?

Tô Hàng đi chuột, muốn mau kết thúc cuộc đối thoại.

Đối phương hết lần này tới lần khác không cho Tô Hàng như ý: “Dù sao cũng đã bấm vào rồi, với ai đều như nhau.”

“Hình như không giống nhau đâu.” Tô Hàng không thèm dùng đến âm thanh ngọt ngào nữa.

“Như nhau như nhau, ai... nói cho cậu biết nha, tôi không còn cách nào khác mới online xin giúp đỡ.”

Tô Hàng đang húp mỳ, thấy đối phương nói như vậy, cũng hơi tò mò: “Anh gặp rắc rối gì?”

“Tôi... tôi thích đàn ông!”

Tô Hàng lập tức dừng động tác nhai, trên mặt bắt đầu nổi lên gân xanh, người nọ là đang giỡn mình đi, một cậu đi lo lắng cho hắn.

“Ai? Đây cậu, cậu thế nào không nói?”

“Cậu tới phá công việc làm ăn của tôi sao?”

“Không phải mà.”

“Tôi ở đây là phục vụ tình dục qua voice chat cho đàn ông, muốn tìm nữ thì đi ra quẹo trái, còn muốn tìm người để đùa đi ra quẹo phải.”

“Cái gì quẹo trái, quẹo phải, tôi không hiểu.” Đối phương rất sợ Tô Hàng sẽ chấm dứt cuộc gọi, mặc dù chỉ là trên máy tính, Tô Hàng cũng thấy được.

“Vậy cậu tới chỗ này làm gì!!!”

“Tôi đến tìm người chat cùng, tôi muốn biết vì sao mình thích đàn ông?”

“Thích đàn ông thì làm sao?”

Đối phương sững sốt, nói: “Tôi cũng là đàn ông mà.”

Sự tốt bụng và nhẫn nại của Tô Hàng đã dùng hết, cậu đặt mạnh hộp mỳ xuống bàn, hét lớn vào micro: “Tôi là người phục vụ đàn ông qua voice chat, tôi cảm thấy việc hai thằng đàn ông yêu nhau là bình thường!”

“Cái gì! Cậu phục vụ đàn ông qua voice chat?”

Oh My God, những lời này Tô Hàng đã nói đến hai lần rồi mà, cái tên kia rốt cuộc là sinh vật ngoài hành tinh gì vậy! Hơn nữa ở bài của cậu đã nói rõ rồi, cái tên kia mắt đặt dưới mõng sao?

Vậy mà cái tên kia lại nói ra một câu khiến Tô Hàng cảm khẫu luôn.

“Cậu này, dù sao cũng là phục vụ trò chuyện, cậu an ủi tôi chút đi.”

“Có cái gì cần an ủi?” Tô Hàng trước khi kết thúc cuộc gọi, hung tợn nói, “Tôi là người tiếp khách qua voice chat, không phải bác sĩ tâm lý!”

Từ đầu đến giờ ăn mỳ hoài =)) mỳ chưa trương lên sao anh

4. Chương 4

Chấm dứt cuộc gọi, ăn hai ngụm mỳ, Tô Hàng mới hồi hận hành vi quá khích của mình lúc nãy, sao lại có thể đột nhiên chấm dứt cuộc gọi với khách hàng?

Người khách mang nick “Ngụy Đức Xương” này, từ lúc trước khi chat cũng đã chuyển tiền rồi, mặc dù hành vi vừa rồi của Tô Hàng rất tuần tú rất có cá tính, thế nhưng sẽ không được nhận rate.

Đối với Tô Hàng, không được nhận rate chính là một việc vô cùng quan trọng, giống như là cậu không làm cho đối phương bắn ra vậy!

Loại nhục nhã này, Tô Hàng làm sao chịu được.

Ăn xong miếng mỳ cuối cùng, Tô Hàng vừa nâng lên húp một ngụm, vừa di chuột ấn vào khung chat với “Ngụy Đức Xương”.

Chờ nước uống xong ngụm nước, mình nên chủ động xin lỗi khách đi...

Tô Hàng nghĩ như vậy, đang uống nước thì “Ngụy Đức Xương” chủ động gửi tin nhắn.

Tô Hàng ngay cả nước còn trong miệng cũng không nuốt xuống, nhìn chăm chăm màn hình.

Đối phương hẳn là mắng mình đây!

Tô Hàng thở dài, vừa thở một hơi, khung cửa wang wang đột nhiên keng hai tiếng.

Tô Hàng khó tin nhìn chăm chăm vào biến hóa trên màn hình, cho đến khi avatar của đối phương đen đi, trên khung chat xuất hiện giao dịch thành công, khiến cậu ngây người.

Chỉ thấy trên khung chat viết —— xin lỗi, tôi rất lo lắng, không có đùa giỡn cậu, khiến cho cậu không vui tôi thật sự xin lỗi, ngày mai lại tới tìm cậu chat, cậu đừng vị sự lỗ mắng của tôi mà tức giận.

Giá một lần voice chat với Tô Hàng không tính là đắt, lại không dễ kiếm, nhưng mà nhận được những 50 đồng một cách dễ dàng như vậy, cậu lần đầu tiên gặp, lại còn trong tình huống mình nổi bão với khách, còn tự chấm dứt cuộc gọi.

Tô Hàng đột nhiên lại mong chờ ngày mai.

5. Chương 5

Phục vụ qua voice chat chỉ là nghề phụ của Tô Hàng thôi, công việc chính của cậu là làm nhân viên trong một công ty nhỏ, hằng tháng đều cầm trên tay một số tiền lương ít ỏi không đủ sống.

Một ngày qua đi rất nhanh, đến gần giờ tan tầm cậu quyết định đi siêu thị để “tiếp tế” thức ăn, mì ăn liền với khăn giấy đều dùng hết rồi.

Tô Hàng viết một danh sách, phòng ngừa quên, dù sao thì cũng còn năm phút nữa mới hết giờ, Cậu tranh thủ chạy vào toilet, khi trở ra thì vừa vặn.

Giờ tan tầm.

Người trong siêu thị lúc này rất đông, nhưng mà khoảng nửa tiếng sau thì sẽ bớt dần, Tô Hàng vội vã lấy xe đẩy rồi đi vào trong.

Sau khi mua xong, trong lúc đang xếp hàng trả tiền thì thiện thoại cậu réo lên.

“Alo?” Tô Hàng tiện tay ấn xe đẩy qua một bên.

“Anh hai~” Tô Tình vừa nghe đến tiếng của Tô Hàng, liền lập tức kêu anh một tiếng.

Tô Hàng nói: “Gọi làm gì?”

“Cậu đáp lại rất nhanh?”

“Ừ, cậu cũng gọi tôi là anh, tôi sao lại không đáp?”

Tô Hàng với Tô Tình tuy rằng cùng họ Tô, nhưng cho dù là quan hệ về huyết thống hay pháp luật cũng không phải. Bọn họ là bạn bè từ hồi đại học, mấy ngày hôm trước Tô Tình muốn đi xem mặt, đi một mình thì cảm thấy không ổn nên liền gọi Tô Hàng cùng đi, giả mạo anh họ của mình.

Tô Tình cười vài tiếng nói: “Đã làm anh cho nên tiền mừng phải nhiều nhiều chút.”

“Rồi, chờ đến lúc cậu kết hôn, tôi tặng cậu một phong bao đỏ thắm, chỉ sợ...” Tô Hàng dừng lại một chút, “Chỉ sợ cậu không kết hôn được thôi.”

“Tô Hàng, cậu đừng có mà rửa tôi!”

Tô Hàng cười ha ha: “Lần trước đi xem mặt kết quả không tốt đúng không?”

Tô Tình kinh ngạc nói ra miệng: “Sao cậu biết?”

“Cái cậu trai kia chẳng thèm nói chuyện với cậu, tám phần mười là không thích cậu rồi.” Tô Hàng thực sự không biết người mà Tô Tình đi xem mặt tên là gì, không thể làm gì khác hơn là dùng từ “cái cậu trai kia” để thay thế.

“Đúng vậy đúng vậy.” Tô Tình cam chịu nói, “Nói mười câu thì tám câu là nói với cậu chuyện trên trời dưới đất, hai câu còn lại thì là chào hỏi tôi.” Tô Tình vừa nói với Tô Hàng lại đột nhiên hiểu ra, cô đã đi xem mặt bốn năm lần, lần thì người ta không thích cô, không thì cô lại không thích người đó, tại sao không thành công nổi một lần?

Tô Hàng nói với Tô Tình là duyên phận còn chưa tới, không cần vội.

Nói xong câu này, thì cũng đến phiên Tô Hàng thanh toán, Tô Tình nghe được đầu bên kia điện thoại có tiếng của nhân viên thu ngân, liền cúp điện thoại.

Hai tay cầm theo mấy túi plastic đầy, Tô Hàng vừa đi vừa lo lắng cho cô bạn kia. Tô Tình cho dù là khuôn mặt hay tính cách cũng không xấu, sao lại không tìm được ai?

Cái cậu trai lần trước đi xem mặt, Tô Hàng thấy cũng rất được. cao 1m85, thân thể rất cường tráng rất rắn chắc, là loại người mà Tô Hàng thích. Tuy rằng không biết đối phương tên là gì, nhưng chắc chắn gia đình của đối phương hẳn là rất gia giáo, miệng luôn nở nụ cười, thỉnh thoảng gật đầu một cái, nói thêm vào một câu kiểu như“A? Thật vậy sao?”, “Thật là lợi hại.” Cũng không làm cho cậu cảm thấy bản thân đang tự kỷ, cũng không khiến cho bản thân cảm thấy quá mức lễ phép.

Nếu như mình cùng với cậu ta đi xem mặt, nhất định sẽ thành đôi luôn.

Tô Hàng cũng chỉ nghĩ vậy thôi, dù sao cậu là gay, đối phương lại không phải.

Mỗi lần nghĩ như vậy, Tô Hàng lại cảm thấy thật mệt mỏi, tính hướng của mình cậu chưa nói cho Tô Tình, không phải cố tình giấu diếm, chỉ là không thể mở miệng mà thôi.

Tô Tình là bạn tốt của Tô Hàng, giả như Tô Tình không thích đồng tính luyến ái, liền không làm bạn với mình nữa, cậu sẽ cảm thấy thật khó chịu.

Suy nghĩ lung tung, không ngờ là đã về đến nhà, Tô Hàng tiện tay để túi plastic đặt ở cạnh máy vi tính, mở máy vi tính, vào phòng bếp đun nước..

6. Chương 6

Trong lúc đợi nước nóng, Tô Hàng dọn dẹp vài thứ linh tinh, dọn dẹp kiểu này so với chưa dọn dẹp không khác nhau là mấy, nhưng dù sao làm vậy tâm lý cũng thoải mái hơn chút.

Ấm điện phát ra tiếng tu tu, Tô Hàng cầm lấy ấm điện đến cạnh máy tính, xé bọc hộp mỳ tôm, đổ nước sôi vào.

Máy vi tính đã khởi động xong từ lâu, Wang Wang được lắp đặt để tự động đăng nhập lúc bật máy.

Tô Hàng ngồi xuống trước máy vi tính, bởi vì thời gian còn sớm, có ít người, công việc phục vụ này thường thì phải sau mười giờ mới bận rộn.

Tô Hàng lướt web, tìm xem gần đây có bộ phim nào mới không, dự định tìm một bộ phim thích hợp để vừa ăn vừa xem.

Mỳ đã chín, phim cũng bật, còn chưa kịp hết nhạc nền phim, tiếng thông báo ở Wang Wang lại vang lên – có tin nhắn.

Bây giờ ai lên thế?

Tô Hàng bấm vào nhìn.

Ngụy! Đức! Xương!

Chính là hắn!

Tô Hàng còn tưởng rằng lời Ngụy Đức Xương nói tối hôm qua là đùa, không nghĩ tới hắn ta nói là làm, bắt đầu giao dịch luôn, cái tên “Ngụy Đức Xương” thật đúng là kỳ quái.

Tô Hàng tắt phim đi, nhắn tin cho Ngụy Đức Xương: “Cậu còn tìm tôi làm gì?”

Sau khi ấn enter Tô Hàng lại cảm thấy hình như không đúng, những lời này như thể tình nhân giận dỗi nói với nhau vậy.

Ngụy Đức Xương nhắn lại: “Tôi đã hẹn với cậu hôm qua rồi mà.”

Ai hẹn với mì, Tô Hàng nhai mì, trên mặt lại có nét cười.

7. Chương 7

Trong lúc chấp nhận cuộc gọi, Tô Hàng vừa vặn húp một ngụm mì.

Ngụy Đức Xương nghe được tiếng thì hỏi: “Cậu chưa ăn cơm?”

“Đang ăn.” Bởi vì đối phương đã nghe thấy giọng nói thật của mình cho nên Tô Hàng cũng không giả vờ nữa.

“Ăn cái gì vậy?”

“Mỳ tôm.”

Ngụy Đức Xương dừng một sau đó nói: “Mỳ tôm không có dinh dưỡng.”

“Ai nói thế? Thịt kho tàu, thịt bò, gà hấp nấm hương, tôm cá, vịt nấu măng, rau mai nấu thịt, sao lại không có dinh dưỡng?” Tô Hàng một hơi tuôn ra thật nhiều vị của mì tôm.

Ngụy Đức Xương lau mồ hôi lạnh nói: “Mỳ tôm làm sao so với thức ăn khác được, cậu đừng có ăn như vậy.”

“Tôi không thích nấu cơm, mà hôm nào cũng đi ăn ở ngoài thì không đủ tiền.” Tô Hàng vừa ăn vừa nói, “Mỳ tôm ăn rất ngon, lại tiện lợi, tôi chẳng việc gì phải ra quán tranh ghế với người ta cả, chén chúc mắt cả ngon!”

“Cậu không làm thì tôi làm cho cậu!” Tô Hàng vừa định nói mì làm cơm thì liên quan gì tới ta, Ngụy Đức Xương đã giành trước nói, “Nếu như không chê, tôi làm cho cậu ăn.”

Chúng ta quen nhau sao?

Tô Hàng trong lòng nghĩ, có người nói làm cơm cho mình ăn, nói không xúc động chính là gạt người. Nếu như người nói câu muốn làm cơm cho cậu là một vị khách hàng khác, Tô Hàng lại không cảm thấy kỳ quái nhiều như bây giờ. Hiện tại trên internet có rất nhiều kẻ lừa gạt, lừa tiền lừa tình loại nào cũng có, khi Ngụy Đức Xương nói ra, Tô Hàng có chút cảnh giác.

“Cậu rất cục có muốn tôi phục vụ cho cậu không!”

“Tôi không muốn!”

Tô Hàng cảm thấy cuộc đối thoại sắp lặp lại y hệt hôm qua.

“Không muốn vậy thì tắt đi, tôi đem tiền trả cho cậu.”

“Không cần không cần, tôi đang muốn tìm người trò chuyện, cậu xem, cậu vẫn đang phục vụ, mà tôi lại giải được nỗi buồn biết mình đồng tính, cậu làm ăn với tôi rất hời mà.”

Tô Hàng ngẫm lại cũng đúng, dù sao cũng là phục vụ trò chuyện, lại không cần nói mấy lời buồn nôn kia, hẳn phải dễ hơn chứ. Quan trọng là cái tên “Ngụy Đức Xương” này, hẳn rất tốt tính, mặc cho Tô Hàng mắng, hẳn cũng không tức giận. Nghĩ đến bản thân lúc phát hiện ra tính hướng thật của mình đầu óc cũng rồi rắm y như vậy, Tô Hàng đối với Ngụy Đức Xương có chút chút đồng cảm. Vì vậy cũng mềm xuống một chút, đáp ứng yêu cầu của đối phương.

Ai biết cái tên Ngụy Đức Xương này lại có lăm vắn đề như vậy, lúc đầu thì hỏi về mấy vấn đề có liên quan đến đồng tính luyến ái, lúc sau lại đem việc ở công ty ra than phiền với Tô Hàng.

Tô Hàng bỗng nhiên cảm thấy bản thân trở thành cái thùng rác của Ngụy Đức Xương, nhưng theo nguyên tắc kiếm tiền, hẳn nói cái gì cũng đều được, phải nhin.

Ngụy Đức Xương nói xong vài câu, lại hỏi ý kiến của Tô Hàng, hỏi cách nhìn của Tô Hàng với việc này, có biện pháp nào không, cậu không có cách nào khác đành ậm ừ vài câu với Ngụy Đức Xương.

Kỳ thực những vấn đề mà Ngụy Đức Xương gặp phải Tô Hàng cũng từng gặp, toàn những chuyện khó giải quyết, trước đây Tô Hàng lựa chọn trốn tránh, hiện tại cái tên Ngụy Đức Xương lại khơi gợi ra, làm Tô Hàng cảm thấy khó chịu.

Hai người nói tới tận đêm khuya mới kết thúc, Ngụy Đức Xương trước khi logout còn không quên gửi tiền.

Tô Hàng vừa đi WC về, khung chat chỉ có một câu: “Đêm nay cậu đã chat với tôi rất lâu, tiền cho một lần là không đủ, tôi thêm vào một chút, nếu vẫn thấy chưa đủ thì bảo tôi, mai gặp lại.”

Ngày hôm qua với ngày hôm nay, Tô Hàng kiếm được từ cái tên “Ngụy Đức Xương” hơn mọi khi những một trăm đồng, cậu vừa làm thủ tục nhận tiền, vừa nghĩ: kiếm tiền từ cái tên ngốc này đúng là dễ thật.

8. Chương 8

Kiếm tiền từ cái tên ngốc kia khá là thuận lợi, thế nhưng trong lòng Tô Hàng lại có một chút thay đổi.

Không phải là do làm ăn với Ngụy Đức Xương lời rất nhiều, mà do Tô Hàng cảm thấy Ngụy Đức Xương không có chút phòng vệ nào cả, lúc nói chuyện với Tô Hàng đều là lời nói phát ra từ tận trong nội tâm, cảm giác được người khác tín nhiệm vô điều kiện ấy khiến cho Tô Hàng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Lúc đầu, Tô Hàng rất ghét Ngụy Đức Xương nói đến phiền não của hắn, nhưng qua vài ngày, khi mà Ngụy Đức Xương tìm được biện pháp cho bản thân, vô cùng vui vẻ chạy đi chat voice với Tô Hàng, đầu tiên cứ tưởng bản thân đang làm cho hắn vui, kết quả lại là hắn làm cho mình vui vẻ.

Do lần chat voice vui vẻ đó, Tô Hàng cảm thấy Ngụy Đức Xương tốt hơn một chút.

Ngụy Đức Xương không phát hiện ra điều đó, vẫn như trước nói chuyện với Tô Hàng, sau đó hỏi cậu nên làm thế nào mới phải.

Chat nhiều hơn, thời gian chat cũng dài hơn.

Ban đầu Tô Hàng chỉ là nói cho có lệ. Ngụy Đức Xương hỏi một câu, Tô Hàng liền đáp “tôi là người tiếp khách qua voice chat, không phải bác sĩ tâm lý”, lần nào cũng vậy.

Mặc dù bị đối đãi như thế, Ngụy Đức Xương vẫn rất vui vẻ, nhận ra điều đó không khó, đều hiện lên mấy câu chat với Tô Hàng cả.

Có lẽ bởi vì như vậy cho nên Tô Hàng mới cảm thấy có chút bứt rứt.

Tối hôm nay Ngụy Đức Xương đúng giờ login, đầu tiên là trả tiền sau đó mới chat.

Tô Hàng chỉ biết cậu ta thích đàn ông, còn lại thì đều không biết gì cả, chỉ có mấy ngày đầu cậu ta còn nói với mình một ít chuyện về bản thân, còn lại thì toàn là tình cảm với thân phiến.

Lâu ngày, Tô Hàng không khỏi có chút tò mò.

“Cậu tại sao biết mình thích nam?”

Tô Hàng đột nhiên hỏi một câu, Ngụy Đức Xương không hề do dự, lập tức nói cho cậu: “Lần trước tôi đi xem mặt, tôi không nhìn trúng đối tượng đi xem mặt lại nhìn trúng anh trai của đối tượng.”

Tô Hàng kinh ngạc nói: “Trước kia cậu không phát hiện ra sao?”

“Phát hiện cái gì?”

“Thì chuyện thích đàn ông đó.”

“Không có, tôi từ trước tới giờ chưa từng yêu ai, người đó là người đầu tiên tôi thích.”

Tô Hàng cười ha hả, bị Ngụy Đức Xương nghe được. Nghĩ đến Ngụy Đức Xương lần đầu tiên trong đời đi gặp mặt, mong muốn đối tượng kia là người mình có thể cùng kết hôn, ai ngờ lại phát hiện mình là đồng tính luyến ái, thật đúng là buồn cười mà.

“Đừng có cười.” Nghe được Tô Hàng cười to, Ngụy Đức Xương có chút ngượng ngùng nói.

Tô Hàng không thêm ngừng cười, trái lại bởi vì câu nói ngượng ngùng kia của đối phương lại cười lớn: “Rất buồn cười.”

Ngụy Đức Xương nghi hoặc hỏi: Buồn cười chỗ nào? Tôi rõ ràng rất thảm hại mà.”

“Đúng vậy, rất thảm.” Dường như đoán được Ngụy Đức Xương sẽ không tức giận, Tô Hàng lập tức nói, “Cuộc gặp mặt của cậu thực buồn cười, cậu còn có cái gì không vui không? kể ra đi cho tôi cười một trận nữa!”

Ngụy Đức Xương thở dài, cam chịu nói: “Cười thì cười đi, tôi đến bây giờ vẫn còn chưa nói với cậu ấy.”

“Sao lại không chịu nói.” Tô Hàng lau nước mắt do cười quá nhiều, “Cậu chỉ cần nói với cô gái mà cậu đi xem mặt, xin lỗi cô người tôi thích là anh trai cô, cô có thể cho tôi số của cậu ấy được không?” Nói xong câu đó, không chỉ Tô Hàng, ngay cả Ngụy Đức Xương cũng cười ra tiếng.

Nhưng mà bởi vì câu nói đùa của Tô Hàng, Ngụy Đức Xương cũng cười khổ một cái.

“Không thể hỏi cô ấy được, cô ấy do mẹ giới thiệu, không bằng hỏi mẹ cô ấy xem có thể cho số cậu ấy không.”

Ngụy Đức Xương đột nhiên nghiêm túc, Tô Hàng cũng không trêu đùa nữa, cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Như vậy không hay cho lắm.”

Ngụy Đức Xương nghi hoặc hỏi: “Sao lại không hay?”

“Người nếu như cậu hỏi bà ấy, bà ấy chắc chắn hỏi lại cậu là vì sao cậu muốn, nhớ như bà ấy phát hiện ra điều gì, vậy cậu sẽ come out đó, nên làm sao?”

“Come out là gì?”

“Chính là nói với người khác mình thích đàn ông, là là gay đó.” Ngụy Đức Xương mới phát hiện mình gay, hẳn là mấy thuật ngữ như vậy sẽ không biết, Tô Hàng giải thích cho cậu ta một chút, còn giải thích thêm thể nào là số không, số một, Khỉ Gầy, Gấu Béo. [1]

[1] Khỉ Gầy và Gấu Béo là một cặp đôi đồng tính ở Trung Quốc

“Vậy cậu không nói với mọi người cậu là gay sao?”

“Đúng vậy, là gay như chúng ta có rất nhiều người cảm thấy ghê tởm.”

“Nhưng mà gạt cả nhà, tôi không làm được, vẫn là cả đời không kết hôn đi.”

Mấy vấn đề này Tô Hàng cũng đã từng nghĩ đến, cho nên không ý thức được bản thân đã trở thành bác sĩ tâm lý của Ngụy Đức Xương: “Có những người lựa chọn lừa gạt gia đình cả đời, có người chọn cưới vợ sinh con như bình thường, có người lại chọn cách kết hôn kín, những người chọn biện pháp cô đơn cả đời rất ít.”

“Vậy cậu come out rồi à?”

“Tôi? đương nhiên là không rồi.” Tô Hàng cười một cách mệt mỏi, “Cha mẹ tôi đã mất trong một vụ tai nạn ô tô, giờ chỉ có mình tôi thôi.”

Ngụy Đức Xương lập tức xin lỗi, nhưng Tô Hàng lại rất thản nhiên, từ sau khi đau khổ vì mất người thân cậu đều đã vậy rồi.

Ngụy Đức Xương suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới nói: “Chúc cậu có thể tìm được hạnh phúc cả đời của mình.”

“Cảm ơn.”

Hôm nay cuộc nói chuyện kết thúc như vậy, sớm hơn mọi hôm rất nhiều. Tô Hàng đoán tám phần mười là vì chuyện come out khiến tâm trạng Ngụy Đức Xương không tốt, Tô Hàng nhìn icon đã chuyển qua màu đen, không biết bản thân nên làm gì.

Cảm giác không biết nên làm gì này khiến cho Tô Hàng cảm thấy quái lạ. Quan hệ của bọn họ chính là làm ăn thôi, nghĩ mấy chuyện của người lạ làm gì, thật tốn thời gian.

Một khung chat đột nhiên xuất hiện, cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Tô Hàng, là một người khách.

Tô Hàng nhắm mắt lại, nhéo nhéo mũi, bấm vào chấp nhận.

Đã lâu không phục vụ, Tô Hàng tý nữa thì quên lời thoại, cũng may đối phương lập tức tranh nói, cái gì mà “Bảo bối em cứng chưa?”, “Mau tới sờ sờ anh”.

Tô Hàng sau khi được đối phương nhắc nhở, rất nhanh liền nhập kịch.

Đúng vậy, chỉ là nhập kịch mà thôi.

Khi phục vụ như vậy, cậu sẽ không cương, chỉ buồn chán ngáp một cái, rồi nói mấy lời buồn nôn.

Đợi đến khi vị khách phát tiết xong, Tô Hàng lại dùng giọng nói ngọt lịm hỏi đối phương có muốn tiếp tục không.

Vị khách nói: “Thôi, em hôm nay rất hay lơ đãng.”

“Sao lại như vậy? Chắc do em mệt thôi.” Dùng giọng nói ngọt lịm để nói ra mấy câu như vậy, ngay cả Tô Hàng cũng không chịu nổi, sao mấy người khách này có thể thích được chứ.

Vị khách kia cười rộ lên, trong lời nói còn lộ rõ ra sự bỉ ổi: “Bảo bối, có phải gần đây hay làm, cho nên em không chịu nổi?”

“Thật đáng ghét.” Tô Hàng vừa xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà, vừa làm nũng.

Vị khách kia lại càng cười bỉ ổi, trả tiền xong liền logout.

Trong căn phòng lạnh lẽo chỉ có một mình Tô Hàng, trên internet chỉ toàn là giả, Tô Hàng lật xem lại mấy lần giao dịch trước, khi nhìn đến tên “Ngụy Đức Xương”, trong mắt hiện lên một chút tình cảm.

Không biết tên kia hần thế nào rồi.

9. Chương 9

Ba ngày liên tục, Ngụy Đức Xương không lên mạng.

Ngày đầu tiên, tối hôm đó khi tắt máy tính, Tô Hàng tự nhủ, ai mà chẳng có việc quan trọng cần làm, làm sao có thể ngày nào cũng trầm mình trên mạng chứ.

Ngày hôm sau Ngụy Đức Xương vẫn chưa online, Tô Hàng nâng cằm nhìn chăm chăm vào icon đen xì trên wangwang, miên man suy nghĩ, hẳn ta có phải đã xin được số cậu trai kia rồi không, nếu vậy hẳn đang triển khai kế hoạch cưa cẩm rồi, thế cho nên mới không rảnh lên mạng.

Đợi đến ngày thứ ba, Tô Hàng không thể bình tĩnh nữa, ta làm bác sĩ tâm lý cho mi hai mươi mấy ngày, mi lập tức phải xông chạy? Mi nghĩ làm bác sĩ tâm lý cho mi dễ lắm sao? Tiếp khách trên đó chỉ cần nói mấy câu “Anh lớn quá”, “Người ta chịu không nổi”, “Anh thật đáng ghét”, mấy câu nói kiểu này có cần dùng đến đầu óc đâu, làm bác sĩ tâm lý cho mi làm ta đây tốn bao nhiêu tế bào não, mấy đồng của mi làm sao mà đủ chớ! Trong bệnh viện mỗi lần khám bác sĩ tâm lý đều được trả trên mấy trăm đồng, ta chỉ thu của mi mấy chục đúng là lỗ lớn mà!

Chỉ có một mình trong phòng, ngồi đối diện với cái máy tính mà mắng, nếu bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ cho là cậu ấy đầu óc có vấn đề.

Tô Hàng cũng cảm thấy như vậy rất hâm, nhưng cậu vẫn nhịn không được mà chửi ầm lên, cho tận đến khi mắng đủ, cổ họng khô hết cả, mới thở dốc không mắng nữa.

Có người nhắn tin, nói muốn được phục vụ, hiện tại rõ ràng không có việc gì, thế nhưng Tô Hàng mặc kệ mấy tờ tiền sắp đến tay lại chạy mất, lừa gạt đối phương nói hiện tại rất bận, không rảnh.

Đối phương rất quan tâm tới Tô Hàng, nói một người mà phục vụ hai người như vậy rất không tốt đối với Tô Hàng, còn nói vậy lần sau gặp lại, rồi out luôn.

Tô Hàng vô cùng tức giận, lại không muốn bị quấy rầy, cho nên tắt máy tính sớm rồi đi ngủ.

Không biết là do cái gì quấy phá, hay là tức giận đến nóng đầu mà cho dù ở trên giường xoay ngang xoay dọc, Tô Hàng vẫn không thể ngủ được, bị cảm giác này dần vặt, Tô Hàng toàn nghĩ đến tên trướng thối Ngụy Đức Xương, hơn nữa bên tai còn xuất hiện giọng nói của Ngụy Đức Xương.

“Tên chết tiệt, mi mau rút ra khỏi đầu ta nhanh lên!”

Tô Hàng quát to một tiếng, dùng chăn phủ kín đầu, bực bội lăn lộn trên giường, kết quả không cẩn thận từ trên giường lăn xuống đất.

Mông với sau lưng đồng thời chạm đất, mặc dù có bao chắn bao bên ngoài, nhưng lăn từ chỗ cao như vậy xuống, thật sự là đau đến nước mắt nước mũi đều chảy ra.

Tô Hàng tui thân xoa mông, đem bực tức lúc này đổ hết lên đầu Ngụy Đức Xương, trong đầu tưởng tượng bản thân đang đá tên Ngụy Đức Xương mới có cảm giác đỡ hơn một chút.

Đêm nay Tô Hàng lăn qua lăn lại đến rạng sáng bốn năm giờ mới ngủ, lúc bảy giờ sáng, chuông báo thức chết tiệt lại vang lên.

“Á! Chưa ngủ đủ mà!” Tô Hàng cúi kính gầm lên, cậu vô cùng không muốn đi làm, nhưng vừa nghĩ tới tiền thưởng tháng này, hơn nữa cậu rất không muốn bản thân bị đá văng ra khỏi công ty.

Mang một đôi mắt thâm đen xì đến công ty, cũng may gần đây không có nhiều việc, Tô Hàng nằm úp sấp trước máy tính ngủ gật, đến tận đến giờ nghỉ trưa mới khôi phục tinh thần.

Ở trên trang mua hàng online Taobao [1] có thể thấy được thông tin của người mua hàng, không chỉ có tên người, mà còn có địa chỉ và phương thức liên lạc. Bởi vì chỉ là mua bán trên mạng, không cần quen biết, Tô Hàng cũng chưa từng để ý đến, thế nhưng gần đây Ngụy Đức Xương làm hại cậu mất hồn mất vía, ngay cả lúc này nằm ngủ gật cũng có thể mơ thấy hẳn ta.

Hẳn ta có điện thông tin thật của bản thân không nhỉ, Tô Hàng mở ra nhìn đơn đặt hàng, phát hiện người người kia viết toàn bộ rất kĩ càng, Tên thật để chính là ba chữ Ngụy Đức Xương, thời đại bây giờ mà vẫn có người điền tên thật làm nick name, thật đúng là khó hiểu. Phương thức liên lạc để là số điện thoại di động của hẳn ta, địa chỉ cũng viết thực rõ ràng, từ tỉnh, đến thành phố, đến khu, đến ngã tư đường, đến biển số nhà.

Tô Hàng hai mắt đỏ ngầu rất muốn theo địa chỉ kia đến nhà hắn ta, cho cái tên Ngụy Đức Xương một đám, rồi mắng to “Tên khốn nhà mi mỗi ngày đều đến quấy rầy ta, bắt ta làm bác sĩ tâm lý cho mi, thế mà chưa khỏi xong thì bỏ mặc ta luôn, một câu cảm ơn cũng không nói, thật đáng đánh!”

Nhưng là cho dù có cho Tô Hàng một trăm lá gan, cậu cũng không dám làm như thế.

Lấy điện thoại ra, Tô Hàng nhập số điện thoại kia vào, muốn gọi điện cho Ngụy Đức Xương, rồi mắng to “Mi là cái tên thối tha, vô tình, bội nghĩa, trứng thối!”, sau đó tắt, nhưng mà nghĩ cẩn thận lại thấy, tại sao mình phải tức giận như vậy?

Tô Hàng nhìn màn hình di động ngơ ngác chớp chớp mắt mấy cái, trong lòng có một cảm giác không tên.

[1] Taobao là một địa chỉ mua hàng online ở Trung Quốc

Ở trong này mình đổi cách xưng hô lúc bạn Hàng chửi bạn Xương là “ta – mi” nghe nó không thô tục mà cũng thể hiện được sự “bùng nổ” của bạn Hàng =))

10. Chương 10

Sau khi tan tầm về nhà, Tô Hàng không thấy đói, cho nên không đi đun nước, lập tức mở máy tính.

Vừa đăng nhập vào wangwang, khung tin nhắn lập tức bật ra, Tô Hàng nhìn chăm chăm vào, hóa ra là tên Ngụy Đức Xương mất tích mấy ngày nay.

“Hiện tại có rảnh không?”

Tô Hàng bực bội, rất muốn trả lời hắn ta là không rảnh, nhưng khi ngón tay chạm đến bàn phím, lại đánh ra mấy chữ “Có rảnh”.

Bên kia gọi tới, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, tay Tô Hàng đã nhấn nghe.

Vừa mới nhận cuộc gọi, Ngụy Đức Xương đã ném ra một tin tức: “Tôi come out rồi.”

Tô Hàng giật mình hỏi: “Cái gì gọi là ‘Tôi come out rồi’?”

“Thì là nói với người trong nhà tôi thích đàn ông.”

“Cái gì???”

Ngụy Đức Xương không vui hỏi: “Cậu sao lại kinh ngạc thế?”

Tô Hàng khó tin lớn tiếng nói: “Vì sao cậu có thể nói ra câu ‘Tôi come out rồi’ như thể đang nói câu ‘Tôi ị xong rồi’ thế!”

Ngụy Đức Xương bị câu nói của Tô Hàng làm cho cười ha ha nói: “Sớm muộn gì đều phải come out thôi”

“Ngay cả số của người kia cậu cũng không xin được, thế mà dám come out.”

Ngụy Đức Xương nghiêm túc nói: “Hai cái này không giống nhau mà.”

“Sao lại không giống?”

“Nếu may mắn thì tôi và cậu ấy có thể bên nhau, ngược ngược như tôi thì làm sao nói dối mọi người được, sớm muộn gì cũng bị người nhà phát hiện. Come out kiểu gì thì cũng bị mắng bị đánh, không bằng come out trước đi, chờ được đến khi mọi người trong nhà chấp nhận, lúc đó tôi đi cửa cậu ấy, rồi dẫn cậu ấy về nhà.”

“Cậu vì người đó mà tiêu diệt trước các trưởng ngại vật?”

“Đúng vậy.”

Đáp án của Ngụy Đức Xương vô cùng đơn giản, lại khiến Tô Hàng bắt đầu ghen tị người mà Ngụy Đức Xương thầm mến. Vốn định hỏi hần mấy ngày nay sao không lên mạng có phải bởi vì come out rồi hay không, come out rồi thì làm sao, bị mọi người đánh hay mắng, có bị đuổi ra khỏi nhà không, hôm nay vẫn lên mạng được có phải là vì...người nhà đã tha thứ rồi.

Vô số vấn đề mà Tô Hàng muốn hỏi, nhưng cậu lại không thể nói ra miệng, bởi vì người mà Ngụy Đức Xương thích không phải là mình.

Cho tới bây giờ, Tô Hàng không thể không thừa nhận, cậu có chút thích cái tên kêu Ngụy Đức Xương kia, đáng tiếc hần ta lại có người thương rồi, hai người bọn họ không thể.

Ngụy Đức Xương không thấy Tô Hàng nói, cho nên chủ động nói chuyện với Tô Hàng.

Tô Hàng ử rừ không đáp, trong lòng bây giờ có chút thật vọng.

“Tôi nghĩ mấy ngày nữa sẽ hẹn cậu ấy ra.”

Tuy không nói tên, nhưng Tô Hàng lập tức hiểu được ‘cậu ấy’ ở đây là ai.

“Tùy cậu.”

Ngụy Đức Xương hỏi: “Tôi lập tức nói với cậu ấy tôi thích cậu ấy có đường đột quá không?”

Tô Hàng không tập trung đáp: “Không đâu.”

Ngụy Đức Xương vẫn không yên tâm: “Cậu ấy có giống tôi không nhỉ.”

“Phải đi hỏi cậu ta mới biết được chứ.” Tô Hàng trong lòng mong muốn người đó dị tính luyến, như vậy Ngụy Đức Xương nhất định sẽ quay lại tìm mình để ‘trị liệu tâm lý’, đến lúc đó cậu sẽ tận dụng, nói không chừng có thể ôm được hần ta về nhà.

Chung quy tưởng tượng vẫn là tưởng tượng, Tô Hàng vẫn không thể vui lên được, Ngụy Đức Xương nói rất nhiều, cậu cũng chẳng có tâm tư mà nghe.

Đang nói chuyện thì Ngụy Đức Xương ra ngoài để nghe điện thoại, Tô Hàng cảm thấy đói bụng, liền đi đun nước để nấu mì.

Ngụy Đức Xương nghe điện thoại xong thì quay lại, lúc đó Tô Hàng đang nhàn rỗi đợi mì chín.

“Tốt quá! Được rồi!” Khi trở lại Ngụy Đức Xương không đầu không đuôi nói ra một câu như vậy.

Tô Hàng buồn bực nói: “Được rồi cái gì?”

“Ngày mai tôi hẹn cậu ấy ra ngoài, tôi muốn tỏ tình với cậu ấy.”

Hai chữ tỏ tình như là mũi kim, đâm một nhát vào trong lòng Tô Hàng, đau đến mức hít thở cũng không được. Chịu không nổi nữa cậu lập tức rút luôn phích cắm điện, mì trên bàn cũng chín, nhưng mà hiện tại cậu thực không muốn ăn, để mì qua một bên, bò lên giường chui vào trong chăn, cuộn mình lại vô cùng đáng thương, còn dùng chăn cuốn đầu lại.

Ban đầu cậu rất ghét tên Ngụy Đức Xương, nhưng vì sao hiện tại nghe thấy hần ta muốn tỏ tình với người khác, trong lòng lại nhói lên một cái.

Chỉ nói chuyện trong vòng một tháng, sao có thể thích người ta?

Chắc là do cô đơn quá lâu, đột nhiên có một người mỗi ngày đều nói chuyện với mình, kể cả thái độ của bản thân với hần ta không tốt, hần ta vẫn coi mình là bạn bè thân thiết, cho nên mới khiến cậu nuôi thành thói quen.

Khi mà mất đi thói quen này, trong lòng sẽ cảm thấy bất an.

Nghĩ đến Ngụy Đức Xương sẽ đem thói quen này cho một người khác, cảm giác ghen tị, buồn rầu nổi lên.

Tô Hàng rất muốn khóc lớn một trận, nhưng mà một giọt cũng không rơi được, trong mắt cay đến phát đau, trong lòng cũng vô cùng lo sợ, cảm giác khóc không ra nước mắt này khiến cậu phát điên lên.

Điện thoại đặt trên bàn cạnh máy tính rung lên, nhưng mà trong lúc này Tô Hàng chẳng muốn nghe chút nào, điện thoại vẫn liên tục kêu, vừa tắt một lúc rồi lại kêu lớn.

Chắc ai đó có việc quan trọng gọi để nói với mình, Tô Hàng suy nghĩ xem là ai, nhưng nghĩ mãi không ra.

Di động vẫn kiên trì kêu, cuối cùng để Tô Hàng đành nhận thua, cậu đứng lên đi đến cạnh bàn lấy di động.

Trên màn hình là một dãy số lạ, Tô Hàng nghi hoặc tiếp máy, thật thần kỳ đầu bên kia là tiếng của Ngụy Đức Xương.

Tô Hàng ngây người, mắt nhìn vào thứ mình đang cầm trong tay, xác định đây là điện thoại di động chứ không phải tai nghe, rồi mới nói: “Cậu sao lại có số của tôi.”

Ngụy Đức Xương nói: “Nhìn trong đơn hàng.”

Thì ra là thế, Tô Hàng bình thản “A” một tiếng.

“Sao lại đột nhiên offline?”

“Chẳng sao cả.”

“Có phải tôi đã nói gì đó làm cậu không vui?”

Đúng vậy! Đêm nay mi nói câu nào ta đều không vui. Tô Hàng trong lòng nghĩ vậy mà lại nói: “Đâu có.”

“Nhưng mà, tôi cảm thấy cậu giống như đang giận tôi.”

Hắn thế mà lại nghe được, nhưng có đánh chết Tô Hàng, cậu cũng sẽ không thừa nhận: “Cậu ngày mai còn phải đi tổ tình, sao không chuẩn bị đi, lãng phí thời gian với tôi làm gì.”

“Tại sao lại nói là lãng phí thời gian?” Ngụy Đức Xương trong giọng nói mang chút tức giận, “Có thể kết bạn với cậu khiến tôi rất vui vẻ.”

Nếu coi mình là bạn bè, nói không chừng cũng có thể mỗi ngày đều nói chuyện, Tô Hàng tính toán, cùng lắm thì không thu phí của Ngụy Đức Xương, tán gẫu miễn phí cũng tốt lắm, giữa hai người bạn nói chuyện đều miễn phí không phải sao?

Tô Hàng trong lòng tốt hơn một chút, Ngụy Đức Xương lại nói: “Lúc trước không cẩn thận mới vào nhầm, tuy rằng cậu là tiếp khách kiểu kia, nhưng mà tôi rất thích giọng của cậu, nghĩ rằng tìm người nói chuyện phiếm một chút cũng chẳng sao, cho nên mới làm phiền cậu, bắt cậu nghe tôi lải nhải đến tận bây giờ.”

“Biết thế là tốt.” Tô Hàng hơi hơi nhếch miệng.

Ngụy Đức Xương cười: “Giọng của cậu rất giống với cậu ấy, nếu cậu ấy cũng giống cậu thích đàn ông, cũng chấp nhận nghe tôi lải nhải như vậy thì thật tốt.”

Còn cho là bản thân là bạn bè của hắn ta, sẽ không giống như người kia, không nghĩ tới mình hóa ra chỉ là thay thế cho người kia, cảm xúc được Tô Hàng kìm nén cuối cùng cũng bộc phát với Ngụy Đức Xương.

Tô Hàng để điện thoại trước mặt, miệng kè sát vào, không thèm nghe bên kia Ngụy Đức Xương nói gì: “Tôi không muốn giống cậu ta! Cậu về sau đừng tìm tôi nói chuyện! Cũng đừng gọi điện thoại cho tôi nữa!”

Nói đến đây chút, Tô Hàng cúp máy, chuẩn bị tắt nguồn.

Ngón tay chưa kịp chạm vào phím tắt nguồn, chuông lại vang lên, Tô Hàng không nhìn số, nghe máy sau đó rống to: “Đã nói là đừng có gọi cho tôi nữa cơ mà!”

“Tô Hàng đầu của cậu mang đi nhúng nước hủ!! Nghĩ tôi là ai?”

Trong điện thoại chuyển đến tiếng gầm gừ của Tô Tình, Tô Hàng vội nhìn lại màn hình, phát đây là số của Tô Tình mới nói: “Đã trễ thế này gọi điện thoại cho tôi làm cái gì, tôi đang ngủ.”

“Cậu lừa tên gốc hủ, hiện tại mới có hơn mười giờ, cậu không phải cái loại sinh vật đến rạng sáng mới ngủ sao?” Tô Tình hừ hừ vài tiếng, “Nói chuyện rõ ràng tỉnh như sáo, làm gì giống vừa bị đánh thức.”

Tô Hàng bị mấy tiếng hừ hừ của cô làm cho da đầu run lên: “Đại tiểu thư đột nhiên gọi điện thoại cho tôi có việc gì sao?”

“Đương nhiên có việc, ngày mai cậu đi với tôi... đi với tôi đến...”

Sao lại có thể nói lấp? Chắc chắn đây không phải Tô Tình mà Tô Hàng biết, trừ khi...

“Có phải lại muốn tôi đi xem mắt với cậu?”

Tô Tình ập ứng, hơn nửa ngày mới nói được: “Coi như vậy đi, đêm mai bảy giờ, vẫn là quán cafe lần trước, cậu đừng quên.”

“Biết rồi biết rồi.” Tô Hàng đuổi người.

Nhưng Tô Tình lại chưa muốn cúp máy: “Lúc này cậu tức giận cái gì thế?”

Sợ bị cái cô gái đáng sợ này phát hiện ra gì đó, Tô Hàng nhanh chóng trả lời: “Không có gì.” Không đợi Tô Tình tiếp tục đặt câu hỏi, cậu vờ mệt, ngáp vài cái rồi cúp máy, tắt nguồn rồi đi ngủ.

11. Chương 11

Lại là một đêm mất ngủ, lại là một đôi mắt thâm đen sưng vù đi làm vào buổi sáng.

Liên tục hai ngày ngủ không ngon Tô Hàng không chống đỡ được sáng sớm đến công ty đi ký tên xong thì chạy đến phòng nghỉ.

Bởi vì người lãnh đạo trực tiếp ngày hôm qua đã đi công tác, cho nên Tô Hàng mới dám to gan như thế.

Thời gian công tác bình thường là tám giờ thì có đến bảy giờ rưỡi bị Tô Hàng dùng để trốn ở phòng nghỉ ngủ.

Giờ tan tầm tinh thần vô cùng thoải mái, lúc nghỉ đến Ngụy Đức Xương, Tô Hàng lại cảm thấy uể oải.

Tự nhiên nghĩ đến hắn ta làm gì?

Tô Hàng vỗ vỗ mặt mình, đi toilet rửa mặt, rồi đến quán cafe.

Mới vừa ra khỏi công ty chưa đi được mấy bước, bầu trời xinh đẹp bắt đầu có chút mưa nhỏ, Tô Hàng chẳng hề để ý đến vẫn tiếp tục đi, cách tàu điện ngầm còn mấy bước thì mưa nhỏ biến thành mưa to, tầm tã.

Tô Hàng che đầu chạy về phía trước, lâu rồi không tập luyện gì cả cho nên sau khi vào bến tàu điện ngầm thì đã thở hồng hộc. Vừa rồi cậu dốc hết cả lực mà chạy, kết quả vẫn là bị ướt đến thảm hại.

Tô Hàng nhìn quần áo trên dưới đều ướt nhẹp thì lắc đầu, nghĩ lại cũng đâu phải cậu đi xem mắt, cần gì để ý đến sắc đẹp, mưa thì mưa chẳng sao cả. Nhưng khi cậu ngẩng đầu lên lần nữa, lại phát hiện mưa bên ngoài đã nhỏ dần, chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng muốn trêu đùa cậu sao?

Tô Hàng buông thông hai vai, lấy ra vé tàu ngầm rồi ngồi lên, không nghĩ tới sự cố tàu điện ngầm vạn năm mới có một lần lại xảy đến với cậu.

Cũng may không phải vấn đề nghiêm trọng lắm, nhưng là tàu cũng không đi được nữa.

Sau khi tan tầm tàu ngầm rất chật chội, hiện tại cậu lại phải ở trong đám người chật chội đó chờ cho tàu ngầm tiếp tục đi, bên trong không thông thoáng khiến mọi người đều không thoải mái. Tô Hàng tự nói với bản thân chỉ chờ một chút nữa thôi, vậy mà trực trực nhỏ này làm tổn của cậu hơn nửa giờ.

Thật vất vả mới đợi được tàu điện ngầm vận hành lại, đến được quán cafe là lúc giờ hẹn đã qua.

Tô Tình gọi điện thoại hỏi cậu đang ở đâu.

Tô Hàng mặc dù không muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn phải đem chuyện xảy ra hôm nay nói, tất nhiên lược đi rất nhiều chi tiết, câu cuối cùng chấm dứt cuộc gọi là của Tô Tình: “Lập tức đến.”

Đến quán cafe là bảy giờ rưỡi, cô gái tiếp khách mỉm cười mở cửa.

Tô Hàng vừa đi vào liếc mắt một cái liền nhìn thấy mình trong cái gương thật lớn, không biết mấy cô gái tiếp khách đứng ở cửa kia làm thế nào có thể mỉm cười với người lồi thối như mình.

Tuy rằng không kịp sửa soạn lại, nhưng Tô Hàng vẫn chỉnh chỉnh lại tóc với quần áo của bản thân một chút.

Trên quần áo vẫn còn ẩm ướt nước mưa, hơn nữa do chen chúc dẫn đến trên quần áo đầy nếp nhăn.

Tô Tình lại gọi, Tô Hàng nhanh chóng tiếp, không quan tâm đến nhan sắc của bản thân nữa, hỏi bọn họ ở bàn số mấy.

“Nhìn thấy anh rồi! Đi thẳng rồi rẽ trái.”

Tô Hàng nhìn khắp nơi kiểm Tô Tình, đã thấy cô nương kia đang đứng đây, hai tay khua khua loạn xạ.

Bảo sao không tìm được bạn trai, Tô Hàng cười trộm trong lòng.

Tô Hàng đến bàn, hai người kia có chút kì quái, ánh mắt của bọn họ đều dán vào người mình.

Chắc do vẻ ngoài của mình bây giờ đi.

Tô Hàng tự an ủi, nhìn lên thì thấy người ngồi đối diện với Tô Tình trông rất quen mắt, nhìn kỹ lần nữa, đây không phải là người lần trước Tô Tình đi xem mắt sao?

Tô Hàng đến cạnh bàn, ngồi xuống cạnh Tô Tình, do dự nửa ngày cuối cùng nhịn không được hỏi: “Đây là anh em song sinh của người hôm nọ hả?”

Tô Tình phì cười ra tiếng: “Đương nhiên không phải, làm gì có ai đi xem mắt hai anh em chứ.”

Tô Hàng suy nghĩ nửa giây lại hỏi: “Vậy hai người quyết định đến bên nhau?”

Tô Tình lắc đầu.

Tô Hàng không hiểu gì cả, theo bản năng ngẩng đầu nhìn người ngồi đối diện.

“Xin chào.” Người kia vừa nói vừa đứng lên.

Giọng nói của đối phương có chút căng thẳng, Tô Hàng vừa nghe liền cảm thấy thực quen tai.

“Tôi tên là Ngụy Đức Xương, vừa rồi nghe Tô Tình nói, mới biết được cậu tên là Tô Hàng.” Người kia giờ tay ra làm động tác như muốn bắt tay.

Người đó là Ngụy Đức Xương?

Tô Hàng khó tin, miệng hơi mở ra, cậu không đứng lên, cũng không bắt tay người kia, mà lập tức lấy di động từ trong túi áo.

Ngụy Đức Xương xấu hổ ngồi xuống, căng thẳng dùng hai tay cọ cọ quần của mình: “À thì... có chút hơi đường đột, nhưng mà, xin hỏi cậu có thích đàn ông không?”

Trả lời Ngụy Đức Xương không phải Tô Hàng, mà là tiếng điện thoại của Ngụy Đức Xương.

Ngụy Đức Xương nhanh chóng cầm di động ở trên bàn.

Tiếng điện thoại không ngừng kêu lên, vậy hóa ra hẳn ta chính là người vừa làm cho mình ghét vừa làm cho mình vui đây mà?

Tô Hàng thấy Ngụy Đức Xương nhìn di động, thấy bản thân đang hoảng hốt, khóe miệng dần dần nâng lên không kiềm được nở nụ cười.

“Hóa ra cậu chính là cậu ấy, cậu ấy chính là cậu!” Ngụy Đức Xương hiểu ra.

Tô Hàng cười gật đầu.

Ngụy Đức Xương đột nhiên đứng bật dậy, dùng âm lượng mà cả quán cafe đều nghe thấy nói: “Tô Hàng, tôi... tôi thích cậu!”

Nháy mắt, bọn họ trở thành tiêu điểm trong quán, cũng may có Tô Tình ngồi cạnh, mọi người chỉ cho rằng cái người đứng kia đang tỏ tình với cô gái. Chỉ có ba người bọn họ mới biết là ai đang tỏ tình với ai.

Tô Tình tay chống cằm, nhìn hai người bọn họ như đang xem trò vui.

Tô Hàng ngượng ngùng thẹn thùng vô cùng.

Tô Tình còn cố tình không buông tha cho cậu, hút một ngụm trà sữa rồi nói: “Ai nha, Tô Hàng, anh cũng có lúc đỏ mặt sao.”

Ngụy Đức Xương nghe vậy, cúi đầu nhìn.

Tô Hàng trừng mắt với hắn một cái, hạ thấp giọng gầm: “Trứng thối mi nhìn cái gì, còn không ngồi xuống, ta liền không thích mi.”

Những lời này Ngụy Đức Xương phải nghĩ một lúc, mới hiểu được là có ý gì, hắn hoang mang rối loạn vội vội mà ngồi xuống, bắt lấy tay Tô Hàng đang đặt trên bàn nói: “Tôi ngồi xuống, không cho phép cậu không thích tôi.”

Tô Hàng rất muốn mắng hắn ta là tên ngốc, nhưng hạnh phúc khiến cho cậu chỉ có thể cười, một câu cũng không nói ra được, tất cả đều hóa thành một cái gật đầu.

Cái tên ngu ngốc này, chỉ thuộc về một mình Tô Hàng mà thôi.

12. Chương 12: Ngoại Truyện: Ba Ba

Warning: H văn =))

Tô Hàng ngồi ở trước máy tính xem phim, đột nhiên leng keng một tiếng, khung tin tức trên wangwang nhảy ra, chính là khung giao dịch mà Tô Hàng vô cùng quen thuộc

Hệ thống nhắc nhở Tô Hàng đang có khách muốn tán gẫu, trước đây làm gì có khách hàng nào tự tìm đến mình để xin tán gẫu, lại còn trả tiền trước nữa chứ, à không hình như Tô Hàng có gặp một người, ngoài tên bạn trai Ngụy Đức Xương kia ra thì còn ai.

Con chuột máy tính di chuyển đến tên người giao dịch, Tô Hàng liếc mắt một cái liền thấy năm chữ “Tổ Hành Lá Của Tôi”, một đám chữ kì quái hợp lại một chỗ, không hiểu nghĩa là gì.

Ấn đi trang phim đang xem, Tô Hàng nhắn tin cho đối phương “Xin chào, tôi có thể phục vụ gì cho ngài?”

Tổ Hành Lá Của Tôi hỏi: “Xin hỏi có phải cái gì thì cậu cũng sẽ tiếp tôi không?”

Tô Hàng không nghĩ ngợi lập tức trả lời: “Đương nhiên.”

“Chat sex được không?”

“Cái này không được!!!” Tô Hàng đặc biệt đánh sau câu nói ấy rất nhiều dấu chấm cảm, kể từ khi ở bên Ngụy Đức Xương, cậu không còn phục vụ loại này nữa, chỉ cũng người khác nói chuyện phiếm mà thôi. Mặc dù không phải phục vụ loại nói chuyện tình dục, nhưng bởi vì giọng nói của cậu rất ngọt ngào, cho nên thỉnh thoảng trong lòng có hơi áy náy với Ngụy Đức Xương.

Ngụy Đức Xương rất ngốc, Tô Hàng thừa nhận, nhưng như thế không có nghĩa là không đếm xỉa đến cảm nhận của anh ấy.

Tổ Hành Lá Cửa Tội không ngừng nói “Thật sự không được sao?”, “Chỉ một lần thôi mà”, Tô Hàng vẫn kiên quyết không đồng ý.

Cứ tưởng chỉ cần từ chối thì đối phương sẽ rời đi, nhưng Tô Hàng đánh giá thấp độ mặt dày của tên Tổ Hành Lá Cửa Tội kia, một lúc sau, hắn ta còn trực tiếp gọi cho Tô Hàng.

Chuyển icon thành màu đen là được rồi, Tô Hàng nghĩ, định dùng chuột ấn vào từ chối cuộc gọi.

Người này có lẽ là nghe qua một người khách của mình nói bản thân từng làm dịch vụ kia cho nên mới tới tìm, có một người như vậy chắc chắn sẽ có người thứ hai, vậy phải nói rõ ràng với hắn ta, có khi hắn ta lại chuyển đi giúp mình.

Tô Hàng không quan tâm đến việc không được ‘sao’ nữa, tốt nhất nên để mấy người muốn ‘chat sex’ với mình ghét mình đi, như vậy sau này cũng không bị làm phiền nữa.

Hạ quyết tâm Tô Hàng nhấn xuống đồng ý, không đợi đối phương nói câu gì, cậu đã quát: “Đã nói với mi ta không làm cái kia, mi cứ như thế cần thận có ngày rung ‘trym’!”

Tô Hàng hét xong, đột nhiên lại nghe thấy trong vệ sinh chuyển ra tiếng nói của mình lúc này.

A... Sao lại như vậy.

Tô Hàng khó hiểu chạy đến cạnh phòng vệ sinh, gõ cửa hỏi: “Ngụy Đức Xương anh ở trong đó làm gì thế?”

“Đi nặng!”

Không đúng, có vấn đề!

Tô Hàng nhớ tới lúc này Ngụy Đức Xương cầm IPAD lén lút đi vào nhà vệ sinh, trong khung chát của wangwang cũng ghi là đối phương đang sử dụng IPAD.

Nhất định có gì đó không ổn.

Tô Hàng chạy về máy tính, đeo tai nghe vào hỏi: “Anh còn ở không?”

“Có!” Ngụy Đức Xương còn không thèm biến giọng của mình, Tô Hàng lập tức nghe ra.

Tên ngốc này đang làm cái gì thế.

Tô Hàng rất muốn biết, cho nên ấn vào cổ họng, đổi giọng nói: “Honey, xin hỏi ngài muốn em phục vụ gì?”

“Chat sex.”

Hai người đối thoại giống như không hề có câu “Đứt trym” mà Tô Hàng nói ra lúc này, cũng không biết Ngụy Đức Xương đang cố ý đùa mình, hay là muốn gia tăng tình thú.

“Được.” Tô Hàng lập tức đáp ứng, ai sợ ai, ông đây làm nghề này hơn nửa năm, còn lâu mới sợ mi nhá.

“A...” Ngụy Đức Xương dừng một chút, sau đó hỏi lại, “Hiện tại bắt đầu?”

“A! Chủ nhân, đừng mà!” Tô Hàng đột nhiên kêu lên, Ngụy Đức Xương không hiểu, hỏi cậu sao lại ‘đừng mà’, Tô Hàng suýt nữa cười lớn, “Không phải bắt đầu sao, anh không thích em gọi anh là chủ nhân? Vậy gọi là ba được không...”

Hoá ra chơi trò sấm vai, Ngụy Đức Xương hiểu đã hiểu, nhìn cái IPAD gật đầu: “Tiếp tục đi.”

“Ba ba, vì sao cởi quần áo của con?” Tô Hàng cố gắng biến giọng của mình thành một đứa trẻ, nhưng dù sao Tô Hàng cũng đã trưởng thành, làm sao có thể giống như giọng của một đứa trẻ.

Ngụy Đức Xương không để ý đến, cũng nhập tâm vào nhân vật của mình: “Bởi vì trời tối rồi, chúng ta phải đi ngủ.”

“Nhưng mà trước đây khi ngủ có cần cởi sạch thế này đâu.”

“Trời rất nóng, mặc quần áo sẽ đổ mồ hôi.”

Tô Hàng ừ hai tiếng, giống như đang suy nghĩ, mấy giây sau lại nói: “Vây cũng được, ba ba cũng phải cởi sạch giống con nha.”

“Được.”

Lúc này giọng của Ngụy Đức Xương thật trầm, Tô Hàng ằm ỹ hét: “Con muốn cởi cho ba!”

Ngụy Đức Xương ngồi ở trong nhà vệ sinh, một tay ôm IPAD một tay gãi đầu, dáng vẻ ngơ ngác, khuôn mặt xuất hiện chút mù mịt lại tức giận. Lúc trước kết bạn với Tô Hàng hai người chỉ tán gẫu bình thường thôi, chưa bao giờ biết ‘chat sex’ là như thế nào, sau khi thành người yêu Tô Hàng cũng không phục vụ loại này nữa, cho nên anh tò mò, cái thứ kia có gì thú vị.

Trực tiếp nói với Tô Hàng là mình muốn thử loại đó một lần, việc này rất ngưỡng chừng, anh không mở miệng được, cho nên mới lập một cái clone, muốn lấy thân phận khác, thử cùng làm với Tô Hàng một lần.

Lúc đầu khi Tô Hàng mắng anh ‘đứt trym’, anh thực thất vọng, cứ tưởng lần này sẽ đi tong, không nghĩ đến lúc sau Tô Hàng lại đáp ứng. Cuối cùng được như ý nguyện của bản thân, Ngụy Đức Xương lại chẳng vui vẻ chút nào, bạn trai của mình lại muốn ‘chat sex’ với người khác, bảo anh không tức giận chính là khôn nạn.

Nhưng “Người khác” lại chính là bản thân anh, trong lúc nhất thời Ngụy Đức Xương phiền muộn chết đi được, anh đang ghen với bản thân, tức giận với bản thân.

Tô Hàng hiện tại còn cố tình quyến rũ anh, đúng là tức chết mà.

“Oa, chim chim của ba ba lớn quá!” Tiếng của Tô Hàng làm cho Ngụy Đức Xương chú ý vào.

Ngụy Đức Xương trả lời có lệ: “Sau này con lớn lên cũng sẽ như vậy.”

Mấy câu đối đáp của anh thật nhảm chán, Tô Hàng gãi cằm, hai người bọn họ đối thoại chẳng có tình thú gì cả, Tô Hàng cảm thấy Ngụy Đức Xương chẳng hứng thú chút nào với cuộc đối thoại này.

Chẳng lẽ do mình bị tụt nghề?

Bởi vì biết đối phương chính là Ngụy Đức Xương, Tô Hàng cảm thấy như bị coi thường vậy, giống như Ngụy Đức Xương thấy cậu trần truồng mà vẫn không cương lên được, đúng là sỉ nhục lớn!

Người đàn ông của mình lại không có cảm giác với mình!

Tô Hàng hoàn toàn không nghĩ đến Ngụy Đức Xương là đang tức giận, là tự ghen với bản thân, trong đầu cậu đều là ý nghĩ làm thế nào khiến cho người đàn ông của mình phải khuất phục dưới quần của mình.

“Ba ba, con liếm chim chim của ba được không?”

Ngụy Đức Xương vẫn còn đang tự ghen với chính mình, nghe thấy vậy thì tay run lên, tý nữa thì ném luôn IPAD xuống đất.

“Tại... tại sao con lại muốn liếm.”

“Nó thật giống cây kẹo que, con lâu lắm rồi chưa được ăn, ba ba đừng chạy nha.” Tô Hàng chuyển động miệng, làm ra tiếng mút, đầu lưỡi liếm liếm môi, cố ý làm cho tiếng kêu lớn.

Tiếng liếm mút vô cùng dâm mỹ từ trong IPAD truyền ra, Ngụy Đức Xương bắt đầu đầu nóng lên, chuyển toàn bộ xuống thân dưới.

“Ba ba cây kẹo que lớn quá...” Tô Hàng phát ra tiếng cảm thán, lại nuốt nuốt nước miếng, “Không ngậm được. Vậy thì liếm thôi nha, liếm từ trên xuống, hay là liếm từ dưới lên đây? Ai nha!” Tô Hàng đột nhiên kêu một tiếng.

Ngụy Đức Xương khẩn trương hỏi: “Sao thế?”

“Trên đầu nắm của chim chim có chảy ra nước, ba ba hóa ra kẹo que này có nhân!”

Nghe thấy Tô Hàng dùng âm thanh đáng yêu như trẻ con nói ra câu như thế, Ngụy Đức Xương bên dưới lập tức cứng lên.

“Oa! Ăn thật ngon!” Tô Hàng hét lên như thể phát hiện ra lục đại mới vậy, sau đó lại là tiếng liếm liếm, “Con muốn hút hết nhân ở bên trong ra!”

Ngụy Đức Xương đem IPAD đặt ở bệ rửa mặt, anh nhắm hai mắt lắng nghe tiếng của Tô Hàng.

Không còn nghe thấy tiếng của Ngụy Đức Xương, Tô Hàng cũng không thêm để ý, giống như thể cả hai tâm linh tương thông, Tô Hàng cũng nhắm mắt lại.

Đầu bên kia hoàn toàn không phải người nào xa lạ cả, đó chính là người mà cậu yêu nhất, đây cũng không phải là giao dịch, mà là tình yêu của hai người.

Tô Hàng nói rất thuần thục, Ngụy Đức Xương nghe, cảm thụ, tay anh giống như bị tiếng của Tô Hàng khống chế, thào thất lưng da của mình, kéo khóa xuống. Lộ ra vật gì đó là cứng lên rất to lớn, Ngụy Đức Xương nắm chặt dục vọng, nghe tiếng của Tô Hàng mà vuốt vuốt lên xuống.

Từ đầu bên kia tiếng hô hấp nặng nề truyền ra, Tô Hàng biết Ngụy Đức Xương động tình, vậy thì cậu làm sao có thể bình thường cho được? Chỉ nghe tiếng hô hấp của anh, lại có thể cứng lên được, mình thực sự là dâm đẳng.

Tô Hàng tự khinh bỉ chính mình, nhưng cũng nhịn không được tự an ủi.

Ngụy Đức Xương nghe Tô Hàng rên rỉ, thật muốn đi vào trong cậu, mà Tô Hàng cũng cảm thấy bên trong trống vắng, hy vọng có người lai lấp đầy.

Tại nhà trọ, một người ở gian vệ sinh, một người thì ở phòng khách, cả hai đều bị tình dục làm cho khó chịu, nhưng lại chẳng ai chịu đi phá vỡ cục diện này.

Tình ái đến mức cao nhất, Tô Hàng lập tức nói ra mấy câu sắc tình.

“Tới đây, mau tới đây.” Tô Hàng trong tiếng nói còn mang theo nức nở, tay vuốt ve phía trước căn bản là không thể thỏa mãn cậu, cậu muốn dục vọng vừa to vừa lớn của người kia mạnh mẽ mà cắm vào mình.

Vì sao còn chưa ra? Tô Hàng trong lòng hò hét.

Ngụy Đức Xương bởi vì câu nói của Tô hàng mà tay lập tức dừng lại, ý thức được Tô Hàng đang nói với khách chứ không phải mình, anh không biết ở ngoài Tô Hàng rốt cuộc đang động tình thật hay là diễn kịch, nhưng cho dù là thế nào, anh cũng vẫn không thể chịu được.

Tô Hàng là của anh, chỉ có thể là của anh, giống như cách anh đặt tên cho clone của mình vậy, Tổ Hàng Lá Của Tôi, Tô Hàng là của tôi!

“Tên khốn, tên khốn anh sao không lại đây.”

Tô Hàng lại lên tiếng, nếu cậu ấy nói với anh, Ngụy Đức Xương đã sớm chịu không nổi, cậu ấy lại đang nói với “người khác”, Ngụy Đức Xương nản lòng, ngay cả dục vọng cũng bắt đầu có dấu hiệu mềm xuống.

“Van cầu anh, mau tới đây, van cầu anh, Đức Xương...”

Ngụy Đức Xương lập tức nghe rõ được hai chữ cuối, hóa ra Tô Hàng biết “người khác” kia chính là mình, rốt cuộc không thể chịu được nữa, Ngụy Đức Xương đá cửa phòng vệ sinh chạy ra.

Cảnh tượng ở gian ngoài khiến cho dục vọng của anh vừa mềm xuống lại cứng lên đến phát đau.

Tô Hàng ngồi ở ghế trên, nửa trên quần áo vẫn chính tề, nửa dưới thì toàn bộ đều không mặc gì, hai chân mở rộng, hai tay chống ở trước, cả người không ngừng ma xát trên ghế. Cậu nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt khó chịu, đang bị tình dục quấy nhiễu.

“Tiểu, Tiểu Hàng.” Ngụy Đức Xương lắp bắp kêu tên của Tô Hàng.

Tô Hàng trở nên vô cùng ngốc nghếch, một lúc sau mới phát hiện tiếng không phải chuyển từ trong tai nghe, mà từ phía sau.

“Đến đây, cầu anh mau đến đây.” Tô Hàng xoay người, vẫn tiếp tục đóng đưa người ma xát ghế, “Bên trong khó chịu, mau nhồi em.”

Tình nhân ở khóe mắt có nước mắt, khuôn mặt đậm mỹ kia, rồi những hạnh động của cậu đều khiến cho Ngụy Đức Xương bị kích thích.

Ngụy Đức Xương rút cuộc không thể nghĩ gì nữa, chạy đến ôm lấy Tô Hàng hướng giường đi tới.

Tô Hàng còn đang đeo tai nghe, Ngụy Đức Xương lập tức vứt ra mặt đất.

Tô Hàng tức khắc ôm cổ Ngụy Đức Xương, đầu để ở cằm anh nói: “Ba ba, mau làm con.”

Không có quan hệ cha con, chỉ là đang chơi chò sấm vai, nhưng điều cấm kỵ như vậy lại khiến dục vọng của Ngụy Đức Xương căng đến cực hạn, nói là muốn nổ luôn cũng không quá điều ngoa.

Ngụy Đức Xương đi đến cạnh giường, liền đem Tô Hàng ném đến, anh thì đứng cạnh giường, nâng lên chân của Tô Hàng đặt ở trước ngực mình.

hai người là lần đầu tiên làm, Tô Hàng từ dưới nhìn lên người kia, người kia giống như một ngọn núi, Tô Hàng nhìn thấy chân mình chạm đến ngực anh, dịch chuyển một chút là có thể chạm được đầu nhũ của anh, cũng làm cho dục vọng của Tô Hàng bày ra trước mặt Ngụy Đức Xương, ngay cả khoảng khắc để thẹn thùng cũng không có.

Ngụy Đức Xương cúi người, kéo hai cánh mông trắng mềm của Tô Hàng, dục vọng để ở trước miệng huyết, không để cho Tô Hàng có thời gian suy nghĩ lập tức tiến vào.

Sự kết hợp hoàn mỹ này, khiến cả hai người đều phát ra tiếng.

Nơi nào đó của Tô Hàng cắn chặt dục vọng của Ngụy Đức Xương, bị nhồi khiến cho cậu cảm thấy cả người không còn chỗ nào không bị lấp đầy, cậu dùng tay sờ vào môi anh, không ngừng kêu: “Mau lên, làm con.”

Tốc độ của Ngụy Đức Xương theo tiếng cầu xin kia mà ngày một nhanh, nhanh đến mức không thể nào ngừng được, cho đến tận khi đem Tô Hàng làm đến thích muốn thăng thiên, tay chân đều cuộn lại, hai tay cũng đùa giỡn đầu nhũ của mình, thỉnh thoảng vuốt ve dục vọng của mình, lúc sau, khi đầu nhũ đói khát thì lại chuyển sang xoa nắn.

Hai tay không đủ dùng mà, Tô Hàng khó chịu đến lớn tiếng khóc, vừa khóc vừa tự chơi chính mình.

Trước mắt là Tô Hàng đậm đặng đến làm người ta dựng cả tóc, Ngụy Đức Xương cận lực động thất lưng, muốn tìm đến tuyến tiền liệt của Tô Hàng, động tác điên cuồng.

“A!” Tô Hàng hai mắt nhiễm màu tình dục, hai tay cậu giống như muốn bóp nát đầu nhũ của mình, nhưng lại không có cảm giác đau đớn, chỉ có khoái cảm. Dục vọng dựng cao, không cần động tay vào, chỉ cần Ngụy Đức Xương làm mặt sau, liền có thể cứng đến phát đau.

Ngụy Đức Xương mỗi lần di chuyển, dục vọng của Tô Hàng đều run rẩy.

Tuyến tiền liệt bị kích thích, cả người đều chiếm được thỏa mãn, không thể hình dung được, cuối cùng bị Ngụy Đức Xương làm đến bắn ra.

Dịch thể trắng đục lập tức bắn ra, Tô Hàng cơ thể giật giật, cho đến tận lúc bắn xong.

Dịch thể bắn đầy ra, trên khuôn mặt và bụng Ngụy Đức Xương cũng có, trên bụng và đầu nhũ của Tô Hàng cũng có.

Ngụy Đức Xương liếm tinh dịch của Tô Hàng dính ở bên môi mình, có vị tanh, sau đó cũng bắn vào trong hậu huyết của Tô Hàng.

“Tiểu Hàng?” Vẫn giữ nguyên dục vọng bên trong Tô Hàng, Ngụy Đức Xương cúi xuống vỗ má Tô Hàng.

Tô Hàng mở mắt, có chút ngẩn ra: “Hử?”

“Ngất rồi?”

Má Tô Hàng lập tức hồng lên, bị làm đến mức ngẩn ngơ như vậy thật mất mặt, cậu cắn môi.

Ngụy Đức Xương đột nhiên gục xuống, nằm lên trên người Tô Hàng, Tô Hàng bị dọa, điều kiện phản xạ dùng tay ôm lấy thất lưng Ngụy Đức Xương.

Phát hiện dục vọng của người kia vẫn ở trong cơ thể mình, xấu hổ đến muốn xuất huyết, mặc dù đã bắn, nhưng dục vọng của Ngụy Đức Xương vẫn có chút cứng rắn.

“Sao biết là anh?”

Tô Hàng khịt khịt mũi, mắng lớn: “Đồ ngốc, tôi sao lại không nghe ra tiếng của anh?”

“Eh?” Ngụy Đức Xương đúng là thật ngốc, anh không nghĩ tới ngay từ đầu đã bị nhận ra.

Tô Hàng cảm thấy chơi rất vui, ấn vào đầu anh nói: “Ngay cả tiếng của người yêu cũng không nhận ra, anh nghĩ tôi là đồ ngốc chắc?”

Ngụy Đức Xương kêu lên ai ô, hôn môi Tô Hàng: “Tiểu Hàng, anh yêu em.”

“Đồ ngốc, em cũng vậy.” Tô Hàng then thùng, lại đột nhiên cảm thấy dục vọng đang cắm trong người mình lại lớn lên “A, anh anh anh anh lại lại lại...”

Ngụy Đức Xương ngốc ghêch gãi đầu: “Lại một lần nữa đi.”

“Tùy người thôi, Ba! Ba!”

“Ô... Tiểu Hàng em đừng gọi anh như vậy nữa.”

“Vì sao?”

“Anh sợ làm em đến ngất.”

“...”

“...”

“Ngất thì ngất đi, cũng không phải chưa ngất lần nào.”

“Tiểu Hàng, anh yêu em chết mất.”

“Đừng nhiều lời, mau làm đi!”

Trả lời Tô Hàng chính là tiếng nuốt nước bọt của Ngụy Đức Xương, Tô Hàng ôm lấy cổ của anh, ngậm vành tai anh nói: “Con cũng yêu người chết mất, ba ba kẹo lớn có nhân ạ.”

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-nguoi-tiep-khach-qua-voice-chat-khong-phai-bac-si-tam-ly>